

Nr 234.

Godkänd av första kammaren den 25 maj 1943.

Godkänd av andra kammaren den 25 maj 1943.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av väckt motion om vissa dövtumprästers löneförhållanden.

(Statsutskottets utlåtande nr 112.)

Till Konungen.

I en inom riksdagen väckt motion, II: 100, har hemställts, att riksdagen måtte förklara sitt beslut vid 1938 års riksdag, att i motionen angivna dövtumpräster icke vid övergången borde lida minskning i sina löneförmåner, böra tolkas så, att från den tiden dyrtidstillägg å då utgående lön och intjänta ålderstillägg enligt för respektive befattningshavare vid övergången gällande grunder alltfört böra utgå.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för nämnda yrkande, får riksdagen hänvisa till motionen.

Över ifrågavarande motion har, efter därom i vederbörlig ordning gjord framställning, allmänna lönenämnden den 2 mars 1943 avgivit yttrande, vilket såsom bilaga fogats vid statsutskottets utlåtande nr 112.

I samband med dövtumundervisningsväsendets förstatligande genom beslut av 1938 års riksdag föreskrevs genom Kungl. Maj:ts beslut den 2 juni 1939 bland annat, att dövtumprästerna K. G. Bratt i Växjö och S. G. Svenfors i Stockholm skulle äga åtnjuta personligt lönetillägg med belopp, motsvarande skillnaden mellan deras löneförmåner omedelbart före förstatligandet och deras författningssenliga avlöning såsom dövtumpräster efter förstatligandet. I anslutning till förfaringsrättet i vissa andra likartade fall fastställdes härvid för både Bratt och Svenfors till siffran bestämda avlöningsbelopp, vilka motsvarade dessa befattningshavares avlöning för juni 1938 (d. v. s. omedelbart före förstatligandet) och vilka skulle bilda utgångspunkterna för bestämmandet av det personliga lönetillägget. På detta sätt erhöles sålunda ett visst, en gång för alla fixerat utgångsläge.

Såsom allmänna lönenämnden i sitt yttrande i ärendet framhållit, innebär den i förevarande motion gjorda hemställan, att ett annat förfaringsätt skulle tillämpas vid bestämmandet av beloppet för det Bratt och Svenfors tillkommande personliga lönetillägget. Enligt motionärens yrkande borde man sålunda vid varje särskilt avlöningstillfälle undersöka, om vilket belopp löneförmånerna till Bratt och Svenfors skulle ha utgått, med de icke övergått i statens tjänst; därest detta belopp skulle vara större än den vid samma tillfälle å den statliga dövtumtjänsten utgående avlöningen, borde följaktligen personligt lönetillägg utgå med belopp motsvarande skillnaden. Riksdagen kan, under hänvisning till vad allmänna lönenämnden i ärendet anført, icke medgiva, att en omläggning nu företages av grunden för det personliga lönetillägg, som

tillförsäkrats ifrågavarande befattningshavare, och kan sålunda icke bifalla det i motionen gjorda yrkandet.

Emellertid framgår av lönenämndens yttrande, att motionens huvudsyfte, vilket torde vara att bereda Bratt och Svenfors viss kompensation för den inträdda levnadskostnadsstegringen, kan tillgodoses på annat sätt. Lönenämnden har nämligen påvisat, att Bratt och Svenfors — vilkas rätt att åtnjuta personligt lönetillägg endast gäller så länge de tillhöra 1921 års avlöningsreglemente för allmänna civilförvaltningen, på vilket reglemente de förklarat sig vilja kvarstå — skulle i avlöningshänseende vinna på att övergå till det numera gällande civila avlöningsreglementet av år 1939, åtminstone om hänsyn tages till för närvarande gällande avlöningsbestämmelser för statens tjänstemän. Lönenämnden har därför — under erinran att ifrågavarande befattningshavare både år 1939 och år 1942 haft möjlighet att övergå på civila avlöningsreglementet men uttryckligen avstått därifrån — uttalat sig för att de borde erhålla ännu ett dylikt tillfälle. Riksdagen hyser visserligen någon tvekan angående lämpligheten av att lämna medgivande härtil, men har likväl funnit sig kunna i huvudsak bifalla lönenämndens förslag, detta bland annat med hänsyn till önskvärheten av att civila avlöningsreglementet erhåller allmän tillämpning beträffande de befattningshavargrupper, som äro underkastade detsamma. Riksdagen har alltså för sin del funnit skäl medgiva, att Bratt och Svenfors må, därest de före den 1 juli 1943 göra vederbörlig anmälan därom, övergå till civila avlöningsreglementet, räknat från och med den 1 juli 1942. Någon anledning att, såsom lönenämnden antytt, vid en sådan övergång tillförsäkra ifrågavarande befattningshavare rätt att uppbära minst den avlöning, som till dem utgick den 30 juni 1938, föreligger emellertid enligt riksdagens mening icke.

Under återopande av vad sålunda anförts, får riksdagen anmäla, att riksdagen, i anledning av motionen II: 100, medgivit, att dövtumprästerna K. G. Bratt i Växjö och S. G. Svenfors i Stockholm må, räknat från och med den 1 juli 1942, övergå till civila avlöningsreglementet, därest de före den 1 juli 1943 göra anmälan därom till vederbörande avlöningsutbetalande myndighet.

Stockholm den 25 maj 1943.

Med undersåtlig vördnad.
